

Man gif derefter til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Hærens Forsyning med de i Tilfælde af Krigsberedskab manglende Heste og Vogne.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 136 ff., Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 33—40).

Foruden de af Udvalget stillede i Betænkningen opførte Ændringsforslag var der intet saadant fremkommet.

Formanden: Jeg bemærker med Hensyn til Ændringsforslagene, at jeg ikke skjønner rettere, end at Ændringsforslagene Nr. 1 og 4 ere saaledes indbyrdes afhængige, at de maa staa og falde med hinanden, samt at jeg betragter Ændringsforslaget Nr. 5 som en blot Redaktionsændring. — Jeg sætter samtlige Lovforslagets Paragrafer med de stillede Ændringsforslag under Forhandling.

Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Riær): Det er ikke endnu faldet i dette Things Lod at sige sit Ord om de store Lovforslag, der sigte til direkte at hæve vort Fædrelands Forsvarsevne, men de mindre Stene skulle jo ogsaa bæres til Bygningen, og Udvalget har i Erkendelse af den Vigtighed og Betydning, som det foreliggende Forslag til Lov om Hærens Forsyning med de i Tilfælde af Krigsberedskab manglende Heste og Vogne har, med fuld Interesse foretaget den Behandling, til hvilket Forslaget er blevet henvisst. Efter de store Fremskridt, som Mobiliseringskunsten har gjort i de sidste Aar, har det maattet staa klart for Udvalget, baade at vor Krigsbestyrelse maa kræve en Lovordning, som gjør det muligt, at Hærens Forsyning med det vigtige Materiel, som Lovforslaget omhandler, og som i Ordets strengeste Forstand er fornøden til at gjøre Hæren bevægelig, kan foregaa lige saa hurtigt som den øvrige Sammenlægning og den isørigt fornødne Udrustning, og endvidere at en saadan Levering ikke længere kan bygges paa de Principer, som kunde gjøre Fyldest for 12 Aar siden, da Mobiliseringen ikke gif i det Tempo som nu. Udvalget har derfor været paa det Rene med, at det burde anbefale Thinget med Lovforslaget at følge den Vej, som andre Stater ere gaaede ind paa i deres Lovgivning om Tilvebringelsen af de Hærsfornödenheder, der fornøstigtvis ikke kunne havees oplagte eller rebe i Fredstid,

den Vej nemlig, at udskrive disse Gjenstande hos dem, der have dem, mod Erstatning; thi der er ikke længere Tid til at gaa den vidtløftigere Vej at tilveiebringe Forsyningen ved frit Indkjøb, være sig ved Krigsministeriets Personale eller ved Embedsmænd eller Kommuner. Paa Grundlag af denne Betragtning har imidlertid det Spørgsmaal maattet optaa, hvor vidt man burde gaa i Retning af at være forberedt paa at foretage Udskrivning i Krigstid eller indtrædende Krigsberedskab, og navnlig om det maatte være nødvendigt at gaa til en virkelig Kulleføring som kendes andetsteds, eller om et saadant stærkt udviklet System egentlig kun hørte hjemme i de store Militærstater, saa at vi mulig efter vore mindre Forhold og vort lille Lands Hæstetrigdom kunde indskrænke os til at ordne det Apparat, der er nødvendigt for Udskrivningens Foretagelse, naar Tiden kommer, eller om vi endelig kunde følge den Middevei, der, som ærede Medlemmer betjendt, er fulgt i Lovforslaget, og hvorefter man vil have ialt Fald en vis Virksomhed udfoldet i Fredstid. Udvalgets Medlemmer have dels fra Først af kunnet slutte sig til den Middevei, som Lovforslaget gaar, og dels efter Drøftelse deraf troet at kunne slaa sig til No ved den, og vi kunne saaledes anbefale det høie Thing at slutte sig til det foreliggende Lovforslag i alle dets Grundtræk. Hørsat følger, at de Ændringsforslag, vi have den Ære at stille, ere af en forholdsvis underordnet Betydning paa eet nær. Dette ene er Forslaget under Nr. 2 til §§ 2 og 3. Det Tilfælde, at man ikke ad den hurtigt mulige Vej, som Lovforslaget foreskriver, kan naae at faae en Udskrivning fuldbudet over hele Landet, er det jo saare let at tænke sig, men saa maa der formentlig ogsaa sørges for, at Loven ikke i et saadant Tilfælde skal vise sig ufuldkommen, naar den virkelig skal bruges; naar man ikke kan faae Heste fra den ene Del af Landet og altsaa maa have flere Heste fra de øvrige Dele, kan det jo ikke nytte at staa med en Lov, der kun viser hen til en Fordeling over hele Riget og kun paalægger Kommunalbestyrelserne at udskrive efter denne almindelige Fordeling. Vi foreslaa derfor i § 2 at tilføie en overordentlig Bemyndigelse for Indenrigsministeren for saadanne Tilfælde, tiligemed en deraf følgende Ændring i § 3. De øvrige Ændringsforslag — navnlig Nr. 1, som jo væsentlig gaar ud paa at overdrage Underfordelingen til Amtsrådene i Stedet for til Amtmændene, Nr. 5, der gaar ud paa at præcisere, at Mønstringskommissionerne ikke kunne tage det